

Predikan Västerorts kyrkan 15 mars 2020.
Tredje sönd. i Fastan: *Kampen mot ondskan.*
Text: Markusevangeliet 9:14-32
av Christina Molin

Hur är det nu: finns det några helgon här hos oss? Nej, jag tror inte det. Finns det några onda människor? Nej, knappast här i vår kyrka. Det vill vi inte tro.

Låt oss fundera för några ögonblick - hur det nu är med det onda! Hur ska vi handskas med alla dessa frågor som sköljer över oss varje dag? Det mest fasansfulla som vi hör och ser. Samtidigt som vi känner till och möter människor som både är goda och visar andra omsorg och omtanke.

Det onda och det goda finns hos oss alla. Det är ett påstående vi kan hålla med om.

Det är liksom dubbelheten i våra gener. Det är dilemmat som präglar mänskligheten sedan all tid. Vi skulle alla under olika slags omständigheter kunna utföra onda gärningar. Det är fruktansvärt svårt att ta in det- men det är förmodligen sant för de allra flesta av oss.

Sedan kan vi självklart likaså göra - och gör hela tiden mängder av goda gärningar.

Detta är våra livs dilemman!

Där ligger kampen mot det onda. Den som alla människor varje dag och hela tiden lever med. Varför reagerar vi inte, varför agerar vi inte, varför protesterar vi inte oftare och mera högljutt? Varför är vi så flata och undvikande när vi iakttar det som är fel och ont runt omkring oss? Vi brukar tala om civilkurage. Det som skulle behövas mer ofta och mer tydligt i en hel del av våra vardagssituationer.

2.

I den gamla evangelieboken hette denna söndag: *Jesus och ondskan*. Nu har de som sammanställer våra Bibeltexter för hela kyrkoåret valt att istället kalla denna söndag för: Kampen mot ondskan. Och även delvis valt andra texter. Men kampen finns kvar!

Kan vi tolka det som om kampen mot ondskan är allas vår kamp. Inte bara en kamp som Gud från tidernas början har kämpat med och som kulminerar på Långfredagen när Guds son dör en smärtsam, plågsam, utdragen död på ett kors.

Jesus kämpar. Och det gör också vi. Där har vi alla del av samma villkor. Det är nu en gång denna planets svåra liv: *det är en kamp*. För överlevnad, för kärlek, för harmoni och mot allt det som är destruktivt.

För att sammanfatta: vi för som mäsklighet en kamp mot ondskan. Och det är vi själva som står för det mesta av det onda! Plågsamt att förstå. Smärtsamt att ta in. Men människan är människans största fiende!

Texterna för den här dagen handlar alla om hur Jesus möter människor som har att kämpa mot det som är svårt i livet. Det är människor som kämpar med sjukdomar och s.k. onda andar. Det som för alla generationer varit och är det svåraste som finns. Och dagens evangelium har en pappa i centrum. En far som vädjar för sin son. Något mera allvarligt är svårt att tänka sig. En förälder som ber för sitt barn! Det begriper vi är så angeläget.

Och då ser vi framför oss en bild som är så ofta förekommande i våra evangelieavsnitt: hur Jesus som Guds Son och tjänare i världen reser den sjuke eller som här den som ser liksom död ut upp!

Jesus personifierar Guds avsikt med mäskligheten. Det är bilden vi ser framför oss i denna stund! Gud vill vårt väl! Därför att Gud älskar sin skapelse.

3.

En framtid och ett hopp! Det är Herren som är Gud! Säger folket och lyssnar till Elia.

När vi läser de övriga texterna för dagen så är det skarpa rader om hur ondskan har funnits i alla tider i denna värld. Och Paulus ger oss ett mustigt bildspråk för att gå i närkamp mot det onda: han talar om *djävulens lömska angrepp*. Nu deklarerade jag redan som 14-årig konfirmand att jag inte tror på djävulen. Till min konfirmationsprästs oerhörda förvåning! Men ändå. Bilden är tydlig! Vi förstår vad som menas.

Och så ges oss också i ett brev råd från Paulus: vi ska ta på oss *Guds rustning*.

De är tydliga bilder av att den här kampen är något som kräver sin man och sin kvinna! Ingen barnlek precis.

Och likaså en annan text från profeten Jesaja som för många tusen år sedan skriver om hur:

*Rätten trängs tillbaka,
rättfärdigheten stannar på avstånd,
ärligheten snubblar på torget,
redbarheten kan inte komma fram -----
Herren såg med misshag
att det inte fanns någon rätt.
Han såg att ingen trädde fram
och häpnade över att ingen ingrep. /Jes. 59:14-16*

Det är som om jag öppnar *Mitti Västerort* och läser om brott som begåtts i vår närhet den senaste veckan.

Inget nytt under solen, som vi alltid säger. Intrycken av vår värld är desamma. De goda samsas med övriga. Det som är av ondo för oss visar sitt ansikte var som helst.

Men: *Herren såg med misshag att det inte fanns någon rätt.*
Hur dagsaktuellt är inte det påståendet!

4.

Där har vi den tydliga kärnan i poängen – *det är aldrig förenligt med Guds värld att låta rätten stå tillbaka!*

Det är inte förenligt med vår kristna tro att vara passiva eller vända bort blicken mot det som inte står rätt till i vår omgivning. Det är av ondo.

Vi ser som ingen generation före oss alla fruktansvärda illdåd som människor gör mot varandra: i bild och i text kan vi följa oerhörda mängder av händelser. De står oss upp i halsen!

Och många blir uppgivna och modlösa. Därför är det angeläget att vi försöker *urskilja* det som är möjligt att åtgärda! Vi kan inte rädda hela världen men vi kan alltid göra något.

Människor samverkar för klimatet, för människors lika rättigheter, för kvinnors och barns möjligheter att slippa sexuella övergrepp och trakasserier, mot det som förminskar olika etniska och religiösa grupper och mycket, mycket mer.....som tyvärr förmörkar människors livsvillkor.

Jesu kamp mot ondskan i den gamla evangelieboken var och är självklar. Nu involveras vi alla i den kampen. Det förenar oss människor. Ingen slipper undan. Kampen tar aldrig slut. Inte förrän vi går in i evighetens glädje hos Gud.

För trettiofyra år sedan denna söndag hette det *Jesus och ondskan*. En av mina kurskamrater från teologistudierna var då präst i Storkyrkan i Gamla stan i Stockholm. Hon var en ordentlig person och hade sin predikan färdig så där mitt i veckan i god tid före helgen. Hon skulle predika om kampen mot det onda alltså. Så inträffar en händelse som kom att ge eko i alla världens medier. En händelse som förändrade vårt land, brukar det heta. Sveriges dåvarande statsminister mördas mitt i stan på den gata jag själv då gick varje dag till min arbetsplats Immanuelskyrkan i city.

5.

I all hast bestämdes då att gudstjänsten i den kyrka där tacksägelse för Olof Palme skulle hållas, därifrån skulle radions gudstjänst sändas. Min studiekamrat berättade efteråt att hon inte ändrade någonting i sin redan förberedda predikan. Den höll för direktsändning i Sveriges Radio.

Kampen mot ondskan – Jesus och ondskan. Överallt och när som helst möter oss det kalla, mörka och onda. I olika former och skepnader. Utan förvarning. Utan möjlighet att värja sig.

Så till sist:

Låt oss försöka leva som ljusets barn! Det är en uppmaning som Paulus ger i ett av sina brev, denna gång till Efesos-församlingen. *Ljuset bär frukt överallt där det finns godhet, rättfärdighet och sanning.*

Eller som det står vid Östermalmstorgs T-banestation: *Det är bättre att tända ett ljus än att förbanna mörkret!* Det är en uppgift där vi får bära huvudet högt och lita på att vi är på rätt väg!

Vi ber:

Gud,

När vi ser ut över din skapelse kan vi aldrig upphöra att förundras. Du älskar denna jord. Du visar oss omsorg. Du ger oss uppdrag för din värld och för våra medmänniskor. När vi nu närmar oss Påsken och denna sällsamma resa mellan död och liv, mörker och ljus, förtvivlan och hopp; ge oss då insikter om, hur den goda kampen ska gå till. Öppna våra ögon så att vi reagerar där orätt sker.
AMEN

CM/20 03 15

